

# ŠEIMYNA

NR. 175  
XXI EILINIS  
SEKMADIENIS  
2025 08 24

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijų leidinys www.slienavosparapija.lt / FB: Slienavos.parapija

*Vieno daugiabučio namo pirmame aukšte name gyveno močiutė. Jai buvo 97 metai. Miela, geraširdė senučiukė, visada geros nuotaikos, besišypsanti ir draugiškai nusiteikusi.*

*Iš pradžių močiutė papuošė palanges gėlių vazonais savo aukšto laiptinėje. Gražu... Bet sekančią dieną gražiausias gėles pavogė.*

*Kaimynai nusprendė įtaisyti užraktą įėjimo duryse. O močiutė laiptinėje ant sienų pakabino rėmelius su išmintingais posakiais ir citatomis, kurie žadino dvasingumą. Ir ant palangių vėl pastatė gėlių. Jauku...*

*Laiptinėje pradėjo burtis jaunimas. Močiutė išėjo, pasisveikino ir..., pasiūlė jiems vandens ar arbatos. Jie ilgai juokėsi... Išskynė gėles, apvertė rėmelius...*


*Sekančią dieną močiutė vėl pastatė gėlių, pataisė rėmelius ir padėjo ant palangės knygų, klasikines. Atėjo paaugliai, triukšmavo, šurmuliavo...*

*Močiutė išėjo ir..., pasiūlė jiems arbatos ir pačios keptų kvapnių spurgų. Jaunuoliai tiesiog negalėjo atsisakyti... Ir net pasiėmė nuo palangės knygų paskaityti. Gėlių nelietė, rėmelių taip pat.*

*Sekančią dieną močiutė išnešė į laiptinę plastikinį butelį su vandeniu, kad kiekvienas, panorėjęs pasirūpinti gėlėmis, galėtų jas palaistyti. Ir..., naujų knygų.*

*Vakare atėjo paaugliai, pradėjo triukšmauti ir laistyti vandeniu. Močiutė vėl išėjo į laiptinę, pasiūlė jiems arbatos ir spurgų, pripylė vandens į butelį ir paprašė palaistyti gėles.*

*Paaugliai pradėjo lankytis laiptinėje kiekvieną dieną, kaimynai pyko ir net iškvietė policiją, bet močiutė pasakė, kad jie atėjo pas ją pasiskolinti knygų, išdalino jas sutrikusiems paaugliams ir palydėjo policiją iki lauko durų. ⇨ 4 psl.*



**“Aš esu kelias, tiesa  
ir gyvenimas, –  
sako Viešpats. –  
Niekas nenuėina  
pas Tėvą kitaip,  
kaip tik per mane.”**

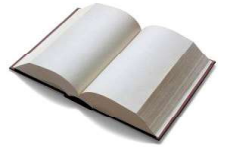
*Jn 14, 6*

## ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iz 66, 18–21; Ps 116, 1–2; Žyd 12, 5–7. 11–13

### Psalmės atliepas

Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją.



### Evangelija pagal Luką (13, 22–30)

Anuo metu Jėzus ėjo mokydamas per miestelius ir kaimus ir keliavo į Jeruzalę.

Kažkas jį paklausė: „Viešpatie, ar maža bus išgelbėtų?“

Jis pasakė jiems: „Pasistenkite įeiti pro ankštus vartus! Sakau jums, daugelis bandys įeiti, bet neįstengs.“ „Kai namų šeimininkas atsikels ir užrakins duris, stovėdami lauke jūs pradėsite belsti į duris ir prašyti: 'Viešpatie, atidaryk mums!' O jis atsakys: 'Aš nežinau, iš kur jūs.' Tada imsite dėstyti: 'Mes valgėme ir gerėme tavo akivaizdoje, tu mokei mūsų gatvėse...' O jis jums tars: 'Aš nežinau, iš kur jūs. Eikite šalin nuo manęs, visi piktadariai!'

Tai bus verksmo ir dantų griežimo, kai Dievo Karalystėje pamatysite Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus, o patys būsite išvaryti laukan. Ir ateis iš rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų, ir sėsis prie stalo Dievo Karalystėje. Ir štai yra paskutinių, kurie bus pirmi, ir pirmų, kurie bus paskutiniai.“

### Evangelijos komentaras:

Įdomi visgi yra Dievo Karalystė. Viskas joje ne taip, kaip mums norėtusi. Logiška, juk ji nėra žmogaus, bet Dievo. Mūsų pasaulyje platus ir patogus kelias visada mus žavi labiau, nei siauras ir nepatogus. Bet tuo mes ir skiriamės nuo Kūrėjo išminties, nes nemąstome ta kryptimi, kuria mąsto Jis.

Platūs vartai – tai yra laisvas ir patogus išsirankiojimas to, kas asmeniniu manymu mums lemia nuteisinimą ir išganymą. Tuo tarpu ankšti vartai – tai yra žmogaus, kuris ieško išganymo Dieve, tikėjimas. Tikėjimas žmogaus, kuris ne ieško išganymo asmeniniuose nuopelnuose, o vien tik Jėzujė. Ankšti vartai – tai džiaugsmingas Dievo valios vykdymas.

Turbūt nustebo tikintys, kurie bandė eiti pro plačius vartus, matydami, kad pro ankštus vartus įeina tie, kurie buvo jų pačių niekinami ir žeminami, tie, kurie priklausė kitoms tautoms, tie, kurie pasitikėjo Dievu, o ne vien savimi, tie, kurie buvo varguoliai, bet iš visos širdies mylėjo Dievą ir vykdė Jo valią. Šv. Jonas Auksaburnis yra labai taikliai pasakęs: „Suraskite raktą į savo širdį; ir pamatysite, kad tas raktas atvers duris į karalystę“. Siekdami Dievo Karalystės, mes turime keliauti būtent šia kryptimi, būtent šiuo keliu.

Šiandienė mūsų padėtis ne kuo gerėnė nei Jėzaus laikais. Juk šiandien lygiai taip pat Jėzus eina per miestus ir kaimus, per mūsų gyvenimus, mirtis, per mūsų susitikimus ir išsiskyrimus, per mūsų džiaugsmus ir kančias, per mūsų vienatvę ir bendrystę. Jis nuolat kalba, moko. Bet ne visada turime laiko išgirsti, ką Jis mums kalba. Mes skubame, mes neturime laiko, mes neturime noro, mes pavargome, mums nusibodo, mums per sunku, mums per ankštos durys ir per siauri vartai. Ir kaipgi bus vartai nesiauri jei mes bijome įeiti nuogi, tokie, kokie buvome Dievo sutverti. Bet į rojų patenkama tik esant nuogam. Netilps pro vartus mūsų kaukės, mūsų netikėjimas, mūsų abejingumas, mūsų paviršutiniškumas, mūsų tūkstančiai reikalų ir mūsų nesibaigiančios problemos...

Ko gero, tai geriausia, ką tik Dievas galėjo sumąstyti Dangaus Karalystėje. Pamanyk tu man – Dievo artumoje būti tokiems, kokie esame be visų apsaugų ir nesigėdijant savo nuogumo, menkumo. Kita vertus, ką mes veiktume su visais savo sunkiais bagažais? Juk tie bagažai neleistų mums būti laisviems ir džiaugtis Dievu. Iš čia matome, kad Dievui svarbūs mes patys, o ne mūsų „turtai“. Tačiau kas mums yra svarbiau? Ar pats Dievas, ar tai, ką Jis mums duoda? Juk mūsų širdžių durys irgi yra labai ankštos, ar kartais dar ne siauresnės ir už Dangaus Karalystės vartus. Todėl Dievas su dideliu maišu dovanų nepateks į mūsų širdis, tačiau labai lengvai pateks į mūsų pilvą. Tačiau per pilvą – ne visada į širdį. Dažniausiai pilvu viskas ir baigiasi – ir tikėjimas, ir gyvenimas.



### Būti kančios akivaizdoje

Jei turėdami akis išdrįstame jų neužmerkti, tuomet neretai atsiduriame kenčiančio asmens akivaizdoje. Tokie neišvengti susitikimai su kito skausmu

apniaukia mūsų kasdienybę gausybę klausimų: ką daryt? Bėgti nuo tikro susitikimo į paviršutinišką pokalbį? Padėti ar karštingiškai ieškoti pasiteisinimų – kodėl ne? Ir kada pagalba yra pagalba iš/gyventi, o ne pagalba bristi giliau į beviltiškumą? Kai kito skausmas sustabdo, esame gausybės pasirinkimų kryžkelėje, kaip pasirinkti, kad neprasislenktume su Jėzumi, besibeldžiančiu į mūsų gyvenimus kenčiančiųjų, mažutėlių lūpomis?

Kito žmogaus skausmo, kančios akivaizdoje visada jaučiuosi sutrikęs ir nuginkluotas, nes daugybę kartų įsitikinau, kad nėra visiems tinkamų schemų, atsakymų, nes kančia atveria mūsų silpnumą, pademonstruoja, jog ne mes viską kontroliuojame, kad ne mūsų rankose visos tikrovės gijos.

Labiausiai džiaugiuosi su kenčiančiu žmogumi tais susitikimais, kuriuose žvelgėme ne tik vienas į kitą, bet ir į Jėzų, mokėmės iš Jo romumo ir nuolankumo. Jėzus pabrėžė, kad daro tai, kam siūstas, kalba tai – ką girdėjęs.

Tai gi, ir mano pirmoji užduotis – susivokti ir nepamiršti, kad tai, ką darau, nėra vien mano reikalas, nors ir kaip man tai atrodytų. Nepasiduoti gundymui pavaduoti Dievą, neužsidėti gelbėtojo kaukės, o išlikti žmogumi, verkiančiu su verkiančiaisiais, džiūgaujančiu su besidžiaugiančiaisiais.

Jėzus, trokšdamas apkabinti žmogų ir jį išgelbėti, pats tampa žmogumi. Sekti Jį – nesibaigianti šventėjimo – žmogėjimo mokykla. Jei norime padėti kitam – būtina drąsa būti žmogumi, priimant ir gerbiant žmogiškumo ribas, nepretenduojant būti tuo, kuo esi. Apstu progų eiti Adomo ir levos pramintu keliu – susidievinėti ir susireikšminti manant, jog tai aš esu gelbėtojas, guodėjas, kad tai nuo manęs vieno priklauso šalia esantysis. Sutikus kenčiantįjį ir trokštant jam pagelbėti nejučia gali pasijusti pranašesnis, bet tiesa ta, kad Kitas, šalia esantis, ypač kenčiantis, yra dovana man, o ne atvirkščiai. Tarnaudami kitiems žmogėjame. Jėzus kreipiasi į Žmogų manyje vargstančiųjų lūpomis. Mano užduotis – atpažinti ir pripažinti Žmogų kitame.

Antroji užduotis – klausytis ir įsiklausyti į kitą, tiek žmogų, tiek mums abiem kalbantį Dievą. Ne mažiau svarbu įsiklausyti ir į save: ką jaučiu, ko bijau, ko nežinau, ką esu patyręs ir t. t. Gyvenimus, kaip liudija daugelis šventųjų, keičia asmeniniai susitikimai. Itin svarbu priimti kitą kaip asmenį ir pačiam išlikti asmeniniame santykiyje. Dievas kalba per tautų ir žmonių istorijas. Ką Jis sako man, mums konkrečioje situacijoje, kurioje susitinkame? Klausymasis brandina Žodį, įgalinantį gyventi ir išgyventi.

„Ko nori, kad tau padaryčiau?“ – klausia Jėzus kenčiančiojo (Mk 10, 46–52). Dažniausiai kito akivaizdoje norisi būti žinančiam, ko jam ar jai reikia. Tikras iššūkis neignoruoti kenčiančiojo ir jo norų, poreikių – nuolankiai priimti ir pripažinti kitą tokį, koks jis yra šiandien, o ne tokį, kokį aš norėčiau jį matyti. Evangelijoje minimas Bartimiejus išdrįso prašyti malonės matyti. Bet iki praregėjimo eita skausmo slėniais. Kartais nutinka, kad žmogų, kuris dėl daugybės baimių ir nesaugumo užsimerkia, mes mėginame gelbėti per prievartą, bandydami atmerkti jo akis, užuot savo buvimu drauge stiprinę, šildę, liudiję... Yra situacijų, kur didžiausia pagalba yra nieko nedaryti – gerbiant kito laisvę leisti, išleisti į klystkelius, kad sugrįžtų kitoks, pačiam liekiant budėti ir laukti.

*Bus daugiau.*



### Šv. Baltramiejaus šventė Šlienavoje

Šiandien, 13 val., Šlienavos bažnyčioje švenčiame Šv. Baltramiejaus šventę. Tai paskutinė vasariška mūsų bendruomenės šventė, kuriai labai, net ypatingai ruošėmės... Nuo šios vasaros visus susibūrimus švenčiame laikinoje bažnyčioje, tačiau mūsų šventimas yra nuostabus! Vienijantis ir suburiantis, suartinantis ir kviečiantis į bendrystę!

Dėkojame visiems, kurie rūpinotės ir ruošėte, gaminote, puošėte, pynėte vainikus, tvarkėte, kad visiems būtų kuo šventiščiau! Kuo jaukesnio mums visiems šventimo linkime!

### Tuoj prasidės ir nauji mokslo metai

Ateinantį sekmadienį, rugpjūčio 31 dieną, 13 val., švęsdami Eucharistiją, Šlienavos bažnyčioje, sėkmingų naujų mokslo metų linkėsime visiems norintiems mokintis ir mokinantiems!

### PLANUOJAME KELIONĘ AUTOBUSU!

Kviečiame aplankyti Šiluvą! Rugsėjo 5 - 15 dienomis Šiluvoje vyks Švč. M. Marijos garbei skirtos šventinės dienos. Tad kviečiame nuvažiuoti į šią šventę, taip pat kelionėje aplankyti ir Tytuvėnų vienuolyną. Juolab, kad šių metų Švč. M. Marijos Gimimo šventė švenčiama jubiliejiniuose 2025 metuose.

### TAIKOS KARALIENE IR VILTIES MOTINA, MELSKI UŽ MUS!

Planuojama kelionės diena – rugsėjo 13 diena, šeštadienis. Išvažiavimas 9 val., nuo Šlienavos bažnyčios. Kelionės kaina priklausys nuo keliaujančiųjų skaičiaus (~10 e.).

Prašome iki rugsėjo 8 dienos užsirašyti į keliaujančiųjų sąrašą, kuri rasite Šlienavos bažnyčioje, spaudos lentynoje.

Rugsėjo 13 d., šeštadienis, ŠEIMŲ IR JAUNIMO DIENA

Meldžiamasi su jaunimu, mamomis, tėčiais, vaikais, močiutėmis, seneliais ir užsienyje gyvenančiais lietuviais.

12 val. bus švenčiama Eucharistija, kurioje bus meldžiamasi, kad šeimos būtų Dievo Žodžiu gaivinamos *Namų Bažnyčios*.



⇒ ***Laiptinėje atsirado knygų spinta. O šalia skelbimas: “Prašymas! Jei turite namuose įdomių perskaitytų knygų – būkite geri, pasidalinkite. O tie, kas paėmė knygas perskaityti – gražinkite, kad ir kiti galėtų jas perskaityti.”***

***Spinta buvo užpildyta knygomis. Gėlės ant palangių atsirado jau visuose aukštuose. Gražūs rėmeliai su citatomis taip pat. O lauko durys vakarais buvo atviros.***

***Vakare laiptinėje galima buvo pamatyti paauglius, vartančius knygas. Močiutė padėjo ant palangės žibintuvėlius, kad būtų patogiau skaityti. Vaikai susirinkdavo laiptinėje ir uždegdavo žibintuvėlius, todėl laiptinėje buvo šviesiau, nei įprasta...***

***...Močiutės jau nėra. Jos bute, pirmame aukšte, įkurtas vaikų ir paauglių klubas. Laiptinėje – biblioteka ir daug gėlių ant palangių. O klubo simboliu tapo žibintuvėlis..., lyg priminimas apie močiutės širdies šviesą, kuri įžiebėdavo kitų žmonių širdžių šviesą...***

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.